

<<ΠΟΛΗ>> Νίκος, Αλέξης Ασλάνογλου

Ο Νίκος, Αλέξης Ασλάνογλου αρχίζει το ποιήμα του με μεταφορά την οποία θα μπορούσαμε να την χαρακτηρίσουμε και ως προσωποποίηση. Παρουσιάζει την Πόλη ως γυμνή, άδεια, ψυχρή, κενή και μόνη. Πρόκειται για ένα οξύμορο σχήμα το συμβατό και το ασύμβατο, διότι η πόλη κανονικά σφύζει από κόσμο και φασαρία. Όμως οι άνθρωποι είναι βουβοί, μόνοι, απομονωμένοι και ανυπεράσπιστοι. Ο ποιητής εστιάζει στο κυριότερο γεύμα για τους ανθρώπους το πρωινό και με θλίψη περιγράφει άδειες καρέκλες, καθώς το πρωινό είναι μία από τις πιο όμορφες στιγμές της ημέρας που νιώθουμε ενέργεια, ζωντάνια και αισιοδοξία, όμως βρίσκει πολλούς από τους κατοίκους μόνους τους, οι οποίοι με κατάθλιψη και μελαγχολία πίνουν καφέ ολομόναχοι και δεν μοιράζονται την <<ΚΑΛΗΜΕΡΑ>> τους. Στον στίχο δύο, ο ποιητής τραγικά διαπιστώνει ότι η πόλη είναι απάνθρωπη. Σιγά, σιγά τρώει τα παιδιά της. Επίσης είναι ανθυγιεινή, μας βλάπτει σωματικά και ψυχικά. Διαπιστώνει ότι κάνει τους ανθρώπους απάνθρωπους και μας στεγνώνει συναισθηματικά. Ο ποιητής μοιάζει να μας προτρέπει να την εγκαταλείψουμε. Ύστερα στον στίχο τρία, ο ποιητής χρησιμοποιεί μεταφορές μέσα από τις οποίες διαπιστώνει ότι οι άνθρωποι δεν επικοινωνούν μεταξύ τους έχουν κόψει της γέφυρες και τους διαύλους επικοινωνίας. Προτιμούν την απομόνωση αφού ο άλλος τους τρομάζει, φοβούνται ότι θα τους πληγώσει, θα τους βλάψει και θα τους εξαπατήσει. Τέλος στον τέταρτο και πέμπτο στίχο ο ποιητής με μια οπτική εικόνα δείχνει σε όλο της το μεγαλείο την εγκατάλειψη, τη φτώχεια, την ανέχεια της μιζέριας και την αποφορά. Δείχνει την άλλη όψη της πόλης με τις φτωχογειτονιές και τα χαμόσπιτα. Επιπλέον αναφέρει τα εγκαταλελειμένα σπίτια που μάλλον σύντομα θα γίνουν πολυκατοικίες.

Μανουσάκη Δήμητρα

Τάξη Β΄